

Arrest

nr. 238 435 van 13 juli 2020
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59-61 b5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 1 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BUEKENHOUT, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 maart 2020 werd verzoekster, die tweemaal werd veroordeeld wegens diefstal, in voorlopige vrijheid gesteld.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 7 maart 2020 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 7 maart 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: [V.],

Voornaam: [T.]

[...]

Nationaliteit: Wit-Rusland

alias:

[V.T.] [...] onderdaan van USSR

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 van de wet:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene heeft tijdens haar verblijf op het Belgisch grondgebied niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, een feit waarvoor zij op 27/02/2019 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een defin[ij]tieve gevangenisstraf van 10 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor zij op 29/06/2017 door de correctionele rechtbank van Leuven werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 maanden.

Overwegende het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde;

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

De betrokkene werd gehoord op 26/09/2016. Betrokkene verklaart reeds meer dan 18 jaar in België te verblijven. De betrokkene heeft verklaard geen familie, geen duurzame relatie en geen kinderen in België te hebben. Tot op heden ontving de betrokkene ook geen bezoek in de gevangenis.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene meer dan 18 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)

Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 26/09/2016 te lijden aan een depressie, zij bewijst haar verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen.

De betrokkene heeft in 29/12/1998, 22/08/2014 en op 22/06/2015 een verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Deze aanvragen werden re[s]pectievelijk op 15/09/2000, op 23/09/2014 en op 13.07.2015 negatief afgesloten. In de negatieve beslissingen van 23/09/2014 en van 13.07.2015 werden de volgende verzoeken van de betrokkene zelfs niet ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-Generaal van de Vluchtelingen en van de Staatlozen. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 06/06/2001, 12/11/2007, 27/04/2010, 28/05/2013, 13/10/2014, 21/07/2015, 21/09/2016 en op 31/10/2016. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissingen heeft uitgevoerd. De betrokkene gaf op 26/09/2016 namelijk zelf aan meer dan 18 jaar in België te verblijven.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. De betrokkene heeft in 29/12/1998, 22/08/2014 en op 22/06/2015 een verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Deze aanvragen werden re[s]pectievelijk op 15/09/2000, op 23/09/2014 en op 13.07.2015 negatief afgesloten. In de negatieve beslissingen van 23/09/2014 en van 13.07.2015 werden de volgende verzoeken van de betrokkene zelfs niet ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-Generaal van de Vluchtelingen en van de Staatlozen..

☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*
De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor zij op 27/02/2019 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een defin[i]tieve gevangenisstraf van 10 maanden.
De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor zij op 29/06/2017 door de correctionele rechtbank van Leuven werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 maanden.
Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde,
Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Haar betoog luidt als volgt:

“Overwegende dat de bestreden beslissing is genomen door een attaché, als gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, Asiel en Migratie, maar de beslissing werd ter kennis gegeven door een zekere Mevrouw [M.G.], Attaché Management Ondersteuning, zoals blijkt uit de vermeldingen op de akte van kennisgeving die deze naam en hoedanigheid vermeldt, alsook een handtekening;

Dat echter het artikel 62, §3 van de wet van 15 december 1980 bepaalt:

“Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht die er een afschrift van ontvangen door een van de volgende personen :

- 1° de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of zijn gemachtigde;*
- 2° een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken;*
- 3° de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde;*
- 4° een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid;*
- 5° een politieambtenaar;*
- 6° een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen;*
- 7° de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is;*
- 8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt.*

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt :

- 1 ° bij aangetekende brief;*
- 2° per bode, met ontvangstbewijs;*
- 3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat;*
- 4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.]”*

Dat in het geval van verzoekster, zij van haar vrijheid was beroofd en onder arrest is geplaatst geweest in een strafinrichting, namelijk de gevangenis in Antwerpen;

Dat bij haar invrijheidstelling zij de bestreden beslissing betekend heeft gekregen en dat dus in toepassing van voormeld wetsartikel, de betekening moet gebeuren door de directeur van de strafinrichting, of door een van de andere personen die zijn opgesomd in de puntjes 1 tot en met 7;

Dat echter uit de akte van kennisgeving niet blijkt dat de bestreden beslissing zou zijn betekend door de directeur van de strafinrichting, nu de akte van kennisgeving de naam vermeld[t] van Mevrouw [M.G.], Attaché Management Ondersteuning, wat dus niet de directeur is van de strafinrichting;

Dat niet blijkt uit geen enkel koninklijk besluit of ministerieel besluit dat de bevoegdheid toegekend aan de directeur van de strafinrichting in artikel 62, §3 zou kunnen worden gedelegeerd aan de persoon die uiteindelijk de akte van kennisgeving heeft betekend, in haar hoedanigheid van “Attaché Management Ondersteuning”;

Dat de auteur van de rechtshandeling en van de kennisgeving van de bestuurshandeling en de wijze van kennisgeving een formaliteit is die op straffe van nietigheid is voorgeschreven en een substantiële vormvereiste uitmaakt;

Dat de RVV in een arrest van 31 mei 2012, nr. 82.213 heeft geoordeeld dat de bevoegdheid van een administratief orgaan op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze moet voortkomen uit de Grondwet of de wet;

Dat uit de wettelijke bepaling hiervoor geciteerd duidelijk er resulteert dat de directeur van de strafinrichting een bestreden beslissing kan betekenen aan een vreemdeling die onder arrest is geplaatst, dat op geen enkele wijze blijkt uit de wet of de Grondwet dat Mevrouw [M.G.], Attaché Management Ondersteuning over dezelfde bevoegdheid zou beschikken;

Dat het gaat om een vormvoorschrift dat is voorgeschreven op straffe van nietigheid en een middel van openbare orde is, zoals ook reeds werd geoordeeld in een arrest van de RVV van 29 mei 2018, nr. 204.478;

Dat de bestreden beslissing daarom moet worden opgeschort en vernietigd omwille van de onbevoegdheid van de auteur van de bestreden rechtshandeling en schending van een op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvoorschrift, namelijk schending van het artikel 62, §3 van de wet van 15 december 1980;”

3.1.2. De Raad kan slechts aangeven dat verzoekster door toe te lichten dat de bestreden beslissing haar niet ter kennis werd gebracht door één van de in artikel 62, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalde personen niet aantoonde dat de bestreden beslissing zelf door enige onwettigheid is aangetast.

Het aangevoerde gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing kan niet tot de vernietiging van deze beslissing leiden.

Verder moet worden geduid dat de bestreden beslissing zelf werd genomen door C.W., een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat, overeenkomstig artikel 8 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen bevoegd zijn om een beslissing met toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet te nemen. Er kan bijgevolg niet worden besloten dat de bestreden beslissing werd genomen door een hiertoe niet bevoegd persoon.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7, eerste lid, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de hoorplicht, van de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij voert tevens aan dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Zij stelt het volgende:

“[...]”

Dat het artikel 7, lid 1, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, de minister of gemachtigde aan een vreemdeling die niet toegelaten is tot een verblijf in het Rijk een bevel af te geven om het grondgebied te verlaten binnen een bepaalde termijn;

Dat de verzoekster bepalingen inroept vervat in internationale verdragen, namelijk de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de artikelen 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU omdat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om terug te keren naar haar land van herkomst, Wit-Rusland;

Dat het aan de tegenpartij toekomt om een mogelijke schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM na te gaan en dat in toepassing van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur er een zorgvuldige voorbereiding moet gebeuren van bestuurshandelingen, rekening houdend met alle elementen van het dossier;

Dat bovendien artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie tot gevolg hebben dat er daadwerkelijke rechtshulp moet worden geboden door een nationale instantie aan vreemdelingen in verblijfsprocedures indien er een schending van artikel 3 EVRM wordt aangevoerd;

Dat artikel 3 EVRM een absoluut karakter heeft en van openbare orde is waardoor het geen uitzondering toelaat die zou gebaseerd zijn op basis van het gedrag van betrokkene;

Dat dit impliceert dat ook al werd verzoekster veroordeeld door de Correctionele Rechtbank en is DVZ van mening dat zij geacht wordt openbare orde te kunnen schaden, dan verhindert dit niet dat er een absoluut verbod bestaat op de uitwijzing van verzoekster naar haar land van herkomst indien wordt erkend dat er een risico op schending van artikel 3 EVRM;

Dat in dit opzicht kan worden verwezen naar het arrest CONKA/BELGIË, waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens België heeft veroordeeld omdat de toenmalige beroepsmogelijkheden voor de Raad van State tegen verwijderingsmaatregelen in gewone verblijfprocedures (buiten asiel) niet als een daadwerkelijke rechtshulp konden worden beschouwd omwille van het gebrek aan schorsend effect van de rechtsmiddelen, wat volgens het Hof haaks staat op het recht op daadwerkelijke rechtshulp voorzien in artikel 13 EVRM;

Dat met andere woorden de combinatie van het artikel 3 met artikel 13 EVRM volgens het Hof twee dingen impliceert, met name:

- een rigoureuus en onafhankelijk onderzoek van elke grief volgens de welke er ernstige motieven zouden bestaan om te geloven in een reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM en anderszijds;*
- de mogelijkheid om een schorsing te verkrijgen van de uitvoering van de betwiste maatregel.*

Dat in het arrest M.S.S./België, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens België ook heeft veroordeeld omwille van de schending van de artikelen 3 en 13 EVRM omdat het beroep tot schorsing in UDN voor de RVV niet beantwoordde aan de vereisten van artikel 13 EVRM gelet op de talrijke praktische obstakels en de zeer hoge bewijslast die op de verzoeker rustte om met ernstige middelen een risico op een ernstig en eminent nadeel aan te tonen;

Dat door deze obstakels het bekomen van een schorsend effect de facto illusoir werd en de verzoeker werd verwijderd van het grondgebied vooraleer hij zijn argumenten ten gronde had kunnen laten gelden, en dat bijgevolg door het Hof tot een schending van artikelen 3 en 13 EVRM werd besloten;

Dat het Hof het belang van het schorsend effect van een rechtsmiddel dat niet op accessoire wijze mag worden voorzien benadrukte, net als in het arrest CONKA;

Dat ook in het arrest CONKA/BELGIE reeds werd benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat het schorsend karakter van het rechtsmiddel een garantie moet zijn en niet enkel kan afhangen van de enkele goede wil of van een praktische regeling;

Dat in een nog recenter arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens Mohammed/Oostenrijk werd benadrukt dat een automatisch schorsend effect moet worden toegekend aan een rechtsmiddel dat een verdedigbare grief op basis van artikel 3 EVRM aanhaalt (EHRM Mohammed/Oostenrijk van 6 juni 2013, nr. 2283/12".

Dat in § 80 van dat arrest wordt gesteld dat er een schorsing moet worden toegekend van een potentiële verwijdering of deportatie, wat impliceert dat niet enkel wanneer een verzoeker in detentie zit met het oog op verwijdering een dergelijk schorsend effect moet worden toegekend, maar ook indien de persoon in vrijheid is;

Dat dus ook bij een potentieel risico op uitwijzing (namelijk omdat er al een uitwijzingsbevel werd afgeleverd dat op elk moment kan worden ten uitvoer gelegd) er een schorsend effect moet worden toegekend aan een rechtsmiddel waarin verdedigbare grieven op basis van artikel 3 EVRM worden ingeroepen;

Dat de verzoekster meent dat er geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd van een mogelijke schending van het artikel 3 van het EVRM en het artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU;

Dat de enige motivering in de bestreden beslissing omtrent het artikel 3 EVRM verwijst naar het feit dat verzoekster verklaarde dat zij lijdt aan een depressie en dat zij haar verklaringen niet bewijst met medische attesten, zodat de tegenpartij van oordeel is dat deze elementen een verwijdering niet kunnen verhinderen, waarnaast er ook wordt verwezen naar de verzoeken tot internationale bescherming

ingediend door verzoekster, die allemaal werden afgesloten, zodat, volgens de tegenpartij het artikel 3 EVRM niet van toepassing zou zijn;

Dat ten eerste al helemaal niet kan worden gesteld dat het artikel 3 van het EVRM niet van toepassing is op de situatie van verzoekster, omdat er een plicht rust op de tegenpartij om een mogelijke schending van artikel 3 EVRM na te gaan, rekening houdend met alle elementen van het dossier, maar het is bovendien ook zo dat er een zeer gebrekkig onderzoek is gebeurd door de tegenpartij van alle elementen van de zaak, gelet op de staatlozenprocedure die reeds werd ingediend door verzoekster en die heeft geleid tot een arrest van het Hof van Beroep van Brussel, dat het statuut van staatloze heeft geweigerd, maar dit neemt niet weg dat er talrijke elementen in het administratief dossier wijzen op de onverwijderbaarheid van verzoekster;

Dat de raadvrouw van verzoekster op 11 februari 2020 een mail stuurde naar DVZ (stuk 3), waarin als volgt werd gemeld:

“Mijn cliënte heeft een beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag 9bis ontvangen, omdat zij niet meer op haar adres verblijft dat vermeld stond in de aanvraag 9bis, gezien zij van haar vrijheid is beroofd en momenteel in de gevangenis van Antwerpen verblijft.

Wij hebben moeten vaststellen dat in deze beslissing er staat vermeld dat zij van Russische nationaliteit zou zijn.

Dit klopt niet, omdat mijn cliënte enkel een tijd heeft gestudeerd in Rusland, maar absoluut niet de Russische nationaliteit heeft.

Zij is geboren en getogen in Wit-Rusland en er is reeds verschillende keren aangevoerd dat zij staatloos is, omdat zij niet in staat is om identiteits- en reisdocumenten te verkrijgen van de Wit-Russische overheden.

Er werd reeds een poging gedaan door uw diensten om haar te identificeren en te verwijderen en uit te wijzen naar Wit-Rusland, wat niet gelukt is, gelet op het gebrek aan identiteits- en reisdocumenten en gebrek aan samenwerking van de Wit-Russische overheden.

Een eerste procedure tot het bekomen van het statuut van staatloze werd afgewezen, maar gelet op het absolute gebrek aan enig identiteits- en reisdocument en de mogelijkheid om deze te bekomen, kan het niet anders dan worden vastgesteld dat mijn cliënte wel degelijk geen effectieve en dat werkelijke nationaliteit heeft van een der welk land waarmee zij een band heeft.

Ik dank u ervoor om hiermee rekening te houden en mijn cliënte in vrijheid te stellen van zodra zij de straf opgelegd door de Correctionele Rechtbank heeft ondergaan.”

Dat DVZ met een mail van 11 februari hierop heeft geantwoord als volgt:

“Bij deze mail ik u met de mededeling dat uw bericht goed aangekomen is maar dat wij ons hierbij onbevoegd moeten verklaren om te oordelen of uw cliënte al dan niet staatloos zou zijn. U zult zich hier dan ook voor moeten richten tot de bevoegde instanties.”

Dat in de bestreden beslissing absoluut geen melding wordt gemaakt van deze elementen die door deze mail van de raadvrouw van verzoekster ter kennis zijn gebracht aan de tegenpartij en die worden ingeroepen om een onmogelijkheid van terugkeer naar het land van herkomst aan te tonen, omwille van de onmogelijkheid om identiteits- en reisdocumenten te verkrijgen;

Dat er eerstdaags een nieuw verzoekschrift tot het bekomen van het statuut van staatloze zal worden ingediend, gelet op bijkomende elementen die zijn bekomen sinds het Hof van Beroep van Brussel een eerste verzoek om het statuut van staatloze heeft afgewezen op 5 september 2017 (stuk 7);

Dat de verzoekster nog bijkomende stappen heeft gezet bij de Russische en de Wit-Russische ambassade, nadat de Wit-Russische ambassade reeds heeft bevestigd in een attest dat verzoekster niet geregistreerd is in het nationaal register en dus niet de Wit-Russische nationaliteit heeft (zie stuk 7.9);

Dat de Russische ambassade bevestigde dat zij niets kunnen doen voor verzoekster en zij heeft ook nog bijkomende stappen gezet bij het Russisch Textiel Instituut waar zij heeft gestudeerd in Moskou om een bevestiging te krijgen van haar inschrijving daar in het verleden, maar ook zonder resultaat;

Dat verzoekster stappen heeft ondernomen voor vrijwillige terugkeer, wat blijkt uit de RAEB- formulieren van 2015 (stukken 7.10 en 7.11) en dat zij ook reeds in het verleden heeft aangegeven dat zij vrijwillig wil terugkeren naar Wit-Rusland en er aldus pogingen zijn ondernomen bij de autoriteiten van Wit-Rusland om de nodige documenten te bekomen, maar zonder gevolg;

Dat dus gelet op deze elementen helemaal niet is aangetoond dat verzoekster geen gevolg zou willen geven aan vorige bevelen om het grondgebied te verlaten die werden afgeleverd, temeer daar zij reeds van haar vrijheid werd beroofd in 2016 toen er een bijlage 13septies werd afgeleverd op 21 september 2016 (stuk 8) met het oog op haar verwijdering van het grondgebied;

Dat er procedures werden gevoerd voor de Correctionele Raadkamer en de KI en dat blijkt uit een arrest van de KI van 25 oktober 2016 dat er een identificatieprocedure is gevoerd (stuk 9), maar dat uiteindelijk verzoekster in vrijheid is gesteld door DVZ, zodat ook uit deze elementen blijkt dat DVZ er niet is in geslaagd om haar te identificeren en haar van het grondgebied te verwijderen;

Dat ondanks de wil van verzoekster om vrijwillig het grondgebied te verlaten en de verwijderingspoging die reeds heeft plaatsgevonden door DVZ en die ook is mislukt, de DVZ ten onrechte oordeelde dat er een risico zou staan op onderduiken en dat zij geen gevolg zou willen geven aan de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten;

Dat uit de bovenstaande elementen duidelijk blijkt dat niet is aangetoond dat zij in staat zou kunnen zijn om het grondgebied te verlaten, gelet op een reeds eerdere poging van DVZ om haar te identificeren en uit te wijzen naar haar land van herkomst;

Dat bovendien op verkeerde wijze in een beslissing van niet-inoverwegingname van de vorige aanvraag 9bis staat vermeld dat zij van Russische nationaliteit zou zijn, wat ook in volledige tegenstrijd is met alle andere gegevens in het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoekster steeds heeft voorgehouden dat zij de Wit-Russische nationaliteit heeft gehad (zoals bijvoorbeeld in haar asielprocedure), ook al blijkt achteraf nu dat zij haar nationaliteit is verloren, gelet op de totale gebrek aan medewerking van de Wit-Russische overheden die weigeren reisdocumenten at te leveren, wat ook de reden is van de pogingen van verzoekster om het statuut van staatloze te krijgen;

Dat volgens de medische elementen die verzoekster heeft aangegeven in haar gehoor en ook de elementen aangehaald in haar verzoeken tot internationale bescherming, het toekwam aan de DVZ om rekening te houden met deze elementen die zijn aangehaald door verzoekster, middels en schrijven van haar raadvrouw en die wijzen op een de facto staatloosheid en onmogelijkheid om gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten omwille van overmacht, zodat er sprake is van een gebrekkig onderzoek van haar situatie, in strijd met het algemene rechtsbeginsel van zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en de verplichting om rekening te houden met alle elementen van het dossier, in combinatie met het artikel 3 van het EVRM en het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;

Dat dit ook een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat doordat verzoekster deze elementen in verband met haar de facto staatloosheid heeft ter kennis gebracht aan de tegenpartij, in kader van het hoorrecht en de plicht om alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen er moet worden vastgesteld dat er bovendien een formeel gebrek aan motivering is in strijd met de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet omdat er zelfs met geen woord wordt gerept over deze elementen die wel degelijk gekend zijn door de tegenpartij door de mail die werd gestuurd op 11 februari 2020 en rekening houdend met de vorige poging tot repatriëring in 2016 die niet tot succes heeft kunnen leiden;

Dat het toekomt aan de tegenpartij om te motiveren waarom zij nog steeds van oordeel is dat verzoekster gevolg zou geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, rekening houdend met de vorige pogingen tot vrijwillig vertrek (stukken 7.10 en 7.11) en de poging tot gedwongen verwijdering in 2016;

Dat een motivering die geen rekening houdt met deze elementen in het administratief dossier en die aantonen of minstens een aanwijzing zijn van de onmogelijkheid voor verzoekster om gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel;

Dat men van verzoekster niet kan eisen dat zij gevolg zou geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, omdat zij geen enkel verblijfsrecht heeft in een ander land en het absoluut niet duidelijk is naar welk land zij zich op legale wijze zou kunnen begeven, zonder enig reisdocument en zonder enig verblijfsrecht in een ander land, temeer daar er in het administratief dossier dan weer eens melding wordt gemaakt van een zogenaamde Wit-Russische nationaliteit en dan weer eens van een Russische nationaliteit, die op geen enkele wijze wordt bevestigd door de Wit-Russische of Russische overheden;

Dat het Hof van Beroep reeds heeft geoordeeld in een arrest van 4 mei 1999 dat wann[e]er het gaat over een persoon die probeert een statuut van staatloze te verkrijgen dat deze situatie te vergelijken is met degene van een "refugié sur orbite" en dat het feit dat men een dergelijke persoon verplicht om in de illegaliteit en de clandestiniteit te leven, zonder inkomen en onder de constante bedreiging van een arrestatie of eventuele uitwijzing, terwijl die persoon op het eerste zicht het statuut van staatloze moet krijgen, neerkomt op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM (Brussel, 4 mei 1999, SWALA Asam / Belgische Staat, AR 1998/KR/531);

Dat inderdaad, wanneer men aan verzoekster zou vragen om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dit zou neerkomen op haar verplichten om te dwalen van land tot land, gezien zij nergens verblijfsrecht heeft en zij zich op geen enkele legale wijze naar een ander land kan begeven, bij gebreke aan reisdocumenten;

Dat de tegenpartij had moeten rekening houden met dit gebrek aan reisdocumenten en de administratieve onmogelijkheid voor verzoekster om gevolg te geven aan bevelen om het grondgebied te verlaten, nu zelfs DVZ er ook niet is in geslaagd om de identificatieprocedure tot een positief resultaat te doen komen en reisdocumenten te bekomen van de autoriteiten van haar land van herkomst;

Dat de bestreden beslissing bovendien een schending is van het artikel 7, eerste lid, ten 1° in combinatie met het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en het artikel 8 van het EVRM;

Dat het artikel 7, eerste lid, ten 1° van de wet van 15 december 1980 bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..." moet de Minister een bevel afleveren indien de betrokkene geen houder is van de in artikel 2 vermelde documenten;

Dat er in dit geval wel degelijk bepalingen zijn in een internationaal verdrag waarmee de verwerende partij rekening moet houden alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, met name:

- Artikel 3 EVRM (verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen), wat een absoluut karakter heeft en van openbare orde is;*
- Artikel 13 EVRM (recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel);*
- Artikel 8 EVRM (recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven);*
- Artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie (recht op daadwerkelijk rechtsmiddel);*
- Artikel 41 van het 1 handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie (hoorrecht);*
- Artikelen 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (recht op privé- en gezinsleven en verbod om onmenselijke en vernederende behandelingen);*

Dat deze bepalingen een rechtstreekse werking hebben in de Belgische rechtsorde;

Dat wat betreft een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM wordt gesteld door de bestreden beslissing dat zij geen familie, duurzame relatie of kinderen in België zou hebben en dat zij geen bezoek ontving in de gevangenis;

Dat dit echter in strijd is met de gegevens van het administratief dossier omdat verzoekster wel bezoek ontving in de gevangenis, namelijk van leden van de religieuze gemeenschap die haar nu opnieuw hebben opgevangen nadat zij werd vrijgelaten (stuk 4);

Dat zij voor van haar vrijheid werd beroofd in uitvoering van de vonnissen van de Correctionele Rechtbank werd opgevangen door deze religieuze gemeenschap en zij op basis van dit verblijfsadres en aanvraag 9bis gaat ingediend die niet in overweging werd genomen, omdat zij van haar vrijheid werd beroofd (stuk 5);

Dat zij al jaren wordt opgevolgd door de Jesuit Refugee Service en ook door deze organisatie een tijd werd gehuisvest en dat zij sinds mei 2019 wordt opgevangen door de religieuze gemeenschap “Alliance de Miséricorde” waar zij huisvesting, voedsel en sociale begeleiding krijgt alsook dringende medische hulp bij het OCMW en de verantwoordelijke van deze religieuze gemeenschap bevestigt dat verzoekster ook geïntegreerd is in de verschillende activiteiten van de gemeenschap (stuk 4);

Dat verzoekster probeert zich op die wijze te integreren en dankzij dit verblijfsadres uiteindelijk een aanvraag 9bis heeft kunnen indienen, die in eerste instantie niet in overweging werd genomen doordat zij van haar vrijheid werd beroofd maar zij heeft nu een nieuwe aanvraag ingediend sinds haar vrijlating en deze is nog steeds hangende;

Dat het een totale verkeerde interpretatie is van het artikel 8 van het EVRM door te stellen dat de “gewone” sociale relaties niet zouden worden beschermd door artikel 8 EVRM, temeer daar blijkt uit bovenstaande elementen dat verzoekster niet in staat is om het grondgebied te verlaten en dus geen enkele andere keuze heeft dan op het Belgisch grondgebied te verblijven, waar zij reeds meer dan 18 jaar verblijft;

Dat het feit dat zij erin slaagt om meer dan 18 jaar op het Belgisch grondgebied te verblijven zonder dat het mogelijk is gebleken dat zij vrijwillig het grondgebied zou verlaten en dat pogingen tot gedwongen repatriëring tot succes kunnen worden gebracht (zoals in 2016) een sterke aanwijzing is van de onmogelijkheid voor verzoekster om dat werkelijk gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten;

Dat verzoekster recht heeft op een privé- en gezinsleven krachtens artikel 8 van het EVRM en het artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU;

Dat bijvoorbeeld het EHRM in een arrest HOTI / Kroatië van 26 april 2018 (nr. 63311/14) heeft geoordeeld dat er sprake was een schending van het artikel 8 EVRM wanneer het ging om een kind geboren in 1962 in ex-Joegoslavië erkende vluchtelingen uit Albanië, dat eerste woonde in wat nu Kosovo is en in 1979 verhuisde naar wat nu Kroatië is, die staatloos is geworden en na bijna 40 jaar nog steeds geen verblijf van onbepaalde duur in Kroatië had verkregen;

Dat er wel degelijk sprake is van een privéleven in België voor verzoekster, omwille van haar langdurig verblijf in België, haar integratie en de onmogelijkheid van terugkeer naar haar land van herkomst, ondanks het feit dat er bewezen is dat zij vrijwillig wilde terugkeren, maar men niet in staat is gebleken haar terugkeer te organiseren;

Dat daarom in tegenstrijd tot wat de bestreden beslissing beweert dit langdurig verblijf, haar opgewelde integratie en sociale relaties wel degelijk van aard zijn om te worden beschouwd als een privéleven dat door artikel 8 van het EVRM vallen;

Dat volgens de bestreden beslissing verzoekster zou worden geacht de openbare orde te kunnen schaden en hierbij wordt verwezen naar twee vonnissen, namelijk van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen omwille van gewoon diefstal, waarvoor zij werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden en een vonnis van de Correctionele Rechtbank van Leuven waarmee zij werd veroordeeld voor gewoon diefstal tot een definitieve gevangenisstraf van 2 maanden;

Dat de bestreden beslissing stelt “Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde”;

Dat verzoekster echter van oordeel is dat deze motivering niet van aard kan zijn om de bestreden beslissing te motiveren, omwille van het gebrek aan ernstig, reëel en actueel risico op schending van de openbare orde;

Dat er absoluut niet op individuele wijze wordt ingegaan op de specifieke omstandigheden die hebben aanleiding gegeven tot de twee veroordelingen van verzoekster;

Dat verzoekster bij de twee veroordelingen die zij heeft opgelopen werd schuldig bevonden aan diefstal van levensmiddelen, zodat het dus gaat over wetsovertredingen die zijn gepleegd met als doelstelling haar in staat te stellen om te overleven, gezien zij illegaal op het grondgebied verblijft en geen enkel inkomen heeft en zij deze misdrijven dus heeft gepleegd met het oog op overleven;

Dat het gaat om gewone diefstalen, bovendien ook oude feiten, waarvoor zij is veroordeeld en dat zonder de feiten te willen minimaliseren, deze feiten in hun context moeten worden geplaatst en er een plicht is voor de tegenpartij om rekening te houden met alle individuele omstandigheden van de zaak;

Dat het begrip “openbare orde” niet op duidelijke wijze wordt gedefinieerd in de Vreemdelingenwet en ook niet in de Terugkeerrichtlijn, zodat de Nederlandse Raad van Sta[te] aan het Hof van Justitie de prejudiciële vraag stelde hoe dit begrip moet worden uitgelegd, vraag waarop werd geantwoord in het arrest Zh. en O (HvJ, 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O., ECLI-EU-C, 2015, 377);

Dat in voormeld arrest, Hof van Justitie stelt dat in toepassing van artikel 7, 4de lid van de Terugkeerrichtlijn slechts in bijzonder omstandigheden een vertrektermijn kan worden vastgesteld die korter is dan zeven dagen en men er zelfs van kan afzien een vertrektermijn toe te kennen, maar dat, gelet op punt 6 van de considerans van de Richtlijn alle zaken geval per geval moeten worden beoordeeld en dat moeten worden vastgesteld op basis van objectieve criteria waarom dit zou gerechtvaardigd zijn;

Dat het Hof overweegt dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, zodat hieruit volgt dat in het kader van een beoordeling van dit begrip alle feitelijke en juridische gegevens over de situatie van de persoon relevant zijn;

Dat het Hof stelt dat er sprake moet zijn van een individueel onderzoek van het geval en dat men toepassing moet maken van het evenredigheidsbeginsel en dat uit het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een misdrijf of indien deze daarvoor is veroordeeld op zichzelf geen rechtvaardiging kan vormen voor het beschouwen van deze persoon als een gevaar voor de openbare orde (zie geciteerd arrest, punten 48-50, 55-60);

Dat echter in de bestreden beslissing men zich enkel baseert op de veroordelingen die verzoekster heeft opgelopen, zonder een beoordeling te voeren van de individuele omstandigheden van het geval;

Dat enkel wordt melding gemaakt van het feit dat verzoekster twee keer is veroordeeld voor gewoon diefstal en er wordt op zeer stereotype wijze gesteld dat het gaat om een winstgevend karakter van misdadige activiteiten waaruit dan meteen een ernstig, reëel en actueel risico wordt afgeleid op een nieuwe schending van de openbare orde;

Dat verzoekster al het mogelijk in het werk stelt om een regularisatie te verkrijgen van haar verblijf, wat wordt aangetoond door de aanvragen tot regularisatie die worden ingediend;

Dat zij wordt opgevangen door de Jesuit Refugee Service in het verleden die haar hebben bijgestaan bij haar administratieve en sociale stappen en nu is zij opgevangen door een religieuze gemeenschap, die bevestigt dat zij geïntegreerd is in de activiteiten van de organisatie (stuk 4);

Dat naast de veroordelingen die verzoekster heeft opgelopen het aan de tegenpartij toekomt om rekening te houden met de individuele omstandigheden van verzoekster die hebben geleid tot die veroordelingen, namelijk het feit dat zij geen andere keuze had dan zich op het Belgisch grondgebied te houden, gelet op de onmogelijkheid van vrijwillige terugkeer, de onmogelijkheid van gedwongen terugkeer en haar dagelijkse strijd om te overleven in België, die hebben geleid tot deze veroordelingen, gezien het gaat om eenvoudige diefstallen van levensmiddelen uit winkels;

Dat absoluut niet kan worden afgeleid uit de motivering van de bestreden beslissing waar men zich op baseert om te stellen dat de feiten aan de grondslag van de correctionele veroordelingen een winstgevend karakter zouden hebben;

Dat dit aantoont dat er absoluut geen rekening is gehouden met de individuele feiten die hebben geleid tot de veroordeling, waaruit allerm minst blijkt dat er sprake zou zijn van een winstgevend karakter, gezien de diefstal van de levensmiddelen enkel tot doel hadden om verzoekster in staat te stellen te overleven en zich te voeden;

Dat helemaal niet is gemotiveerd door de bestreden beslissing waarom de feiten waarvan sprake in de correctionele veroordeling een winstgevend karakter zouden hebben en evenmin waarom er sprake zou zijn van “misdadige activiteiten”;

Dat verzoekster feiten heeft gepleegd, maar dat deze allerm minst kunnen worden gekwalificeerd als “misdadig”, gezien een misdaad enkel kan worden beoordeeld door het Hof van Assisen, terwijl een misdrijf wordt beoordeeld door de Correctionele Rechtbank (zie: www.nl.wikipedia.org/wiki/misdaad#België);

Dat een misdrijf of wanbedrijf wordt beoordeeld door de Correctionele Rechtbank, terwijl een misdaad wordt beoordeeld door het Hof van Assisen, zodat het een kennelijke appreciatiefout uitmaakt door de tegenpartij om de feiten gepleegd door verzoekster te bestempelen als “misdadige activiteiten”, wat in strijd is met de elementen van het administratief dossier, gezien het gaat om gewone diefstal, behandeld door de Correctionele Rechtbank;

Dat er evenmin sprake is van een winstgevend karakter, wat dus ook een kennelijke appreciatiefout uitmaakt en een gebrek aan individueel onderzoek van de feiten, zodat er niet kan worden gesteld dat er actuele en voldoende ernstige bedreiging zou zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving dat zou motiveren dat verzoekster zou kunnen worden beschouwd als een gevaar voor de openbare orde;

Dat Uw Raad verschillende arresten reeds heeft benadrukt dat een loutere wetsovertreding geen grond kan vormen om een persoon uit te wijzen (RVV 14 februari 2018, nr. 199.737; RW 28 februari 2018, nr. 200.476);

Dat ook in toepassing van de rechtspraak van het Hof van Justitie, Europese begrippen, wanneer deze niet specifiek worden omschreven, men hun betekenis en strekking moet bepalen door rekening te houden met hun gewone betekenis in de omgangstaaf[], met de context waarin zij worden gebruikt en met de doelstelling van de reglementering waartoe zij behoren, zodat DVZ de begrippen moet invullen aan de hand van richtlijn gegeven door het Hof van Justitie, dat het artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft geïnterpreteerd, dat is omgezet in artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet;

Dat het daarom duidelijk is dat de tegenpartij een schending heeft begaan van het algemene rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, in combinatie met een schending van het evenredigheidsbeginsel, in combinatie met een schending van het artikel 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, het artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, door te beweren dat verzoekster een ernstig, reëel en actueel risico zou uitmaken voor de openbare orde, gelet op de elementen hierboven weergegeven;

Dat bovendien de feiten waar verzoekster zich heeft aan schuldig gemaakt dateren van verschillende jaren terug en zij al jaren geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd, zodat absoluut geen rekening wordt gehouden met de oudheid van de feiten en evenmin met haar integratie in de Belgische samenleving, gezien zij al wordt opgevangen door een religieuze gemeenschap sinds mei 2019, waar zij goed in is geïntegreerd (stuk 4);

Dat er niet een zelfde beoordeling van ernst kan worden gegeven aan misdaden die worden gepleegd en die worden beoordeeld door het Hof van Assisen, in vergelijking met feiten van bijvoorbeeld gewone diefstal (dus zelfs nog geen diefstal met geweld of andere verzwarende omstandigheden) en er een onderzoek moet gebeuren van de individuele omstandigheden die hebben aanleiding gegeven tot de gepleegde feiten door verzoekster om tot een beoordeling in concreto te bekomen van het eventuele gevaar voor de openbare orde dat verzoekster zou uitmaken;

Dat een dergelijk onderzoek helemaal niet is gebeurd door de bestreden beslissing die enkel verwijst naar de veroordelingen en daaruit dan nog eens op foutieve wijze afleidt dat er sprake zou zijn van

winstgevend karakter van de veroordelingen en deze ook manifest verkeerde wijze definieert als “misdadige activiteiten”;

Dat het risico op herhaling van nieuwe strafbare gedragingen ook helemaal niet aannemelijk is gemaakt door geen enkele individuele en concrete motivering;

Dat verwerende partij in haar bestreden beslissing stelt dat artikel 74/14, §1 van toepassing zou kunnen zijn waardoor er afgeweken wordt van de termijn van zeven tot dertig dagen;

Dat dit artikel wordt ingeroepen omdat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid;

Dat in het kader van de beoordeling van een eventueel actueel, ernstig en reële risico op schending van de openbare orde het aan de tegenpartij ook toekwam om verzoekster te horen omtrent deze strafbare feiten die zij heeft gepleegd en dit in het kader van het hoorrecht dat moet worden gegarandeerd, ten einde haar toe te laten om haar elementen en standpunt te laten kennen omtrent deze strafbare feiten en deze ook in de beoordeling van het reële, ernstig en actueel risico voor schending van de openbare orde te betrekken;

Dat de tegenpartij wel aan verzoekster de kans heeft gegeven om in het kader van het hoorrecht aan te geven welke elementen zij wilde laten gelden op basis van artikelen 3 en 8 EVRM, met name op het vlak van het privé- en gezinsleven, medische elementen en eventuele vrees voor ondergaan van onmenselijke en vernederende behandelingen in geval van terugkeer, maar zij is absoluut niet gehoord geweest omtrent de strafbare feiten die zij heeft gepleegd en er is haar niet de kans gegeven om meer toelichting te geven over haar individuele geval en de redenen die hebben geleid tot het plegen van strafbare feiten, zodat dit ook een schending uitmaakt van het hoorrecht zoals vervat in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU;

Dat de tegenpartij verplicht is om rekening te houden met alle elementen van de zaak en in toepassing van het hoorrecht aan verzoekster de gelegenheid had moeten geven om ook haar standpunt hierover uiteen te zetten;

Dat dit dus eveneens een schending uitmaakt van het hoorrecht zoals beschermd door de hierboven vermelde bepalingen;

Dat uw Raad in een arrest gelijkaardig aan huidige zaak het volgende heeft gesteld (RVV 5 september 2014, nr. 128.856):

3.3.2.3. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82).

Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten, dat met miskenning van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontnomen (zie bespreking van het eerste middel), als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

(...)

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

(...)

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

(...)

Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig.

Dat indien verwerende partij de verzoekster gehoord zou hebben, zij een bijkomend onderzoek zou hebben gevoerd naar een schending van artikel 3 en 8 EVRM bij het nemen van de bestreden beslissing en dat deze elementen tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, gezien er ook een individuele en concrete beoordeling had moeten gebeuren van het risico op schending van de openbare orde op het moment van nemen van de bestreden beslissing;

Dat er ook op totaal onterechte wijze wordt beweerd dat er een risico zou zijn op onderduiken, wat helemaal niet is gemotiveerd in de bestreden beslissing en wat wordt tegengesproken door het feit dat verzoekster sinds mei 2019 wordt opgevangen in een religieuze gemeenschap, waar zij zich trouwens ook bevond toen zij de vorige aanvraag 9bis indiende die niet in overweging werd genomen en dat zij na het uitzitten van haar straf ook terug is gekeerd naar deze religieuze gemeenschap waar zij nu opnieuw wordt opgevangen (stuk 4);

Dat er een formeel gebrek aan motivering is wat betreft dit beweerde risico op onderduiken, dat helemaal niet nadere is gemotiveerd;

Dat op totaal onterechte wijze wordt gesteld dat verzoekster duidelijk zou hebben gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden omwille van het feit dat zij geen gevolg heeft gegeven aan vorige bevelen om het grondgebied te verlaten;

Dat zoals reeds hierboven uiteengezet verzoekster heeft geprobeerd om vrijwillig terug te keren en dat dit niet is gelukt omwille van de gebrekkige samenwerking met de Wit-Russische overheden en het gebrek aan bekomen van reisdocumenten;

Dat in 2016 de DVZ ook heeft geprobeerd haar gedwongen te verwijderen en dat de identificatie en verwijderingsprocedure is mislukt, zodat ook DVZ niet in staat is om haar van het grondgebied te verwijderen;

Dat gelet op deze elementen men bezwaarlijk kan stellen dat verzoekster zich niet aan de verwijderingsmaatregel zou willen houden, wat in strijd is met de elementen van het administratief dossier en er dus sprake is van een kennelijke appreciatie fout en een inadequate motivering;

Dat er vervolgens wordt verwezen naar een puntje 8 van artikel 74/14, §3 dat zou bepalen “Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/ of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing”, maar dit wordt niet vermeld in artikel 74/14, §3, zodat dit een onwettig motief is die de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek niet kan gronden;

Dat ook wordt verwezen naar een puntje 4 van het artikel 74/14, §3, dat ook niet voorzien is door deze bepaling;

Dat dit onderdeel van artikel 74/14, §3 werd opgeheven bij wet van 21 november 2017, zodat dit eveneens een onwettig motief is;

Dat het gebrek aan een termijn voor vrijwillig vertrek ook niet kan worden gemotiveerd door artikel 74/14, §3, 3° op basis van het beweerde gevaar voor de openbare orde en dit omwille van de redenen die hierboven reeds werden weergegeven, gelet op het gebrek aan individueel en concreet onderzoek van alle omstandigheden van de zaak en van de feiten die hebben aanleiding gegeven tot de veroordelingen van verzoekster;

Dat omwille van alle hierboven aangegeven redenen de bestreden beslissing moet worden opgeschort en vernietigd omwille van schending van de formele en materiele motiveringsplicht, schending van het hoorrecht en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur zoals aangegeven in het middel;”

3.2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat werd beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoekster niet in het bezit is van een paspoort en van een visum of verblijfstitel en tevens omdat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder heeft ook aangegeven dat hij rekening hield met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en geduid dat verzoekster verklaarde geen familie, duurzame relatie of kinderen in België te hebben. Hij heeft gemotiveerd waarom hij van oordeel was dat de

bepalingen van artikel 8 van het EVRM geen beletsel vormen om de bestreden beslissing te nemen en gesteld dat er geen medische attesten voorliggen die toelaten te besluiten dat verzoekster niet kan worden verwijderd. Daarnaast heeft hij geconcludeerd dat de bepalingen van artikel 3 van het EVRM evenmin een hinderpaal vormen om een verwijderingsmaatregel te nemen aangezien de drie verzoeken om internationale bescherming die verzoekster indiende reeds werden afgewezen. Verweerder heeft ook toegelicht waarom hij meende dat, gelet op artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, geen termijn voor het vrijwillig vertrek diende te worden toegestaan en hij heeft uiteengezet op basis van welke feitelijke vaststellingen hij oordeelde dat er een risico op onderduiken bestaat en dat verzoekster een gevaar vormt voor de openbare orde. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Er moet ook worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verweerder er slechts toe noopt om uiteen te zetten op basis van welke juridische grondslag en feitelijke vaststellingen hij een beslissing neemt en niet om toe te lichten waarom hij het niet nuttig acht om bepaalde gegevens bij het nemen van een beslissing te betrekken of om toe te lichten waarom hij meent dat er geen belemmeringen zijn om een beslissing te nemen. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder de formele motiveringsplicht schond door geen motiveringen op te nemen omtrent haar bewering dat zij geen nationaliteit heeft en dat het in het verleden niet mogelijk bleek om haar gedwongen te verwijderen uit het Rijk.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2.1. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling voorziet dat, behoudens indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag van toepassing zijn, verweerder een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten moet afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, indien deze vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster geen in het Rijk gevestigde vreemdeling of een vreemdeling die tot een verblijf van meer dan drie maanden is toegelaten is. Het staat tevens vast dat verzoekster niet valt onder de bepalingen van artikel 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat zij niet beschikt over een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel voorzien van een visum of van een visumverklaring.

Verzoekster houdt evenwel voor dat bepalingen uit internationale verdragen een hinderpaal zouden vormen om toepassing te maken van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert in de eerste plaats aan dat artikel 3 van het EVRM een beletsel kan vormen om ten aanzien van haar een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Haar theoretische beschouwingen omtrent het schorsend effect dat een rechtsmiddel moet hebben laten de Raad echter niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing door enige onregelmatigheid is aangetast.

Daarnaast stelt verzoekster dat op verweerder de verplichting rust om, wanneer hij kennis heeft van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, een nader onderzoek door te voeren. De Raad kan in dit verband slechts opmerken dat verweerder er op correcte gronden op heeft gewezen dat er geen elementen voorliggen die toelaten te oordelen dat verzoekster om medische redenen geen gevolg zou kunnen geven aan een verwijderingsmaatregel en dat al werd vastgesteld dat zij geen nood heeft aan een internationale beschermingsstatus, wat gelet op de bepalingen van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, impliceert dat een gespecialiseerde instantie heeft vastgesteld dat zij niet aannemelijk maakte dat zij in haar land van herkomst dreigt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Het vereiste onderzoek werd derhalve doorgevoerd.

Verzoekster betoogt nog dat verweerder naliet rekening te houden met de elementen waaruit kan worden afgeleid dat zij niet van het grondgebied kan worden verwijderd. Zij zet uiteen dat zij verweerder ervan op de hoogte stelde dat zij niet de Russische nationaliteit heeft en dat zij ook niet kon worden

geïdentificeerd als een Wit-Russisch staatsburger. Zij stelt ook dat zij vruchteloos poogde om documenten te verkrijgen die het haar zouden mogelijk maken om naar Wit-Rusland te reizen en dat verweerder er zelf ook niet in slaagde om haar van het Belgisch grondgebied te verwijderen. Zij toont door uiteen te zetten dat er in het verleden problemen waren om een administratieve beslissing uit te voeren niet aan dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast, laat staan dat deze beslissing ertoe leidt dat zij wordt onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen. Het stuk van de Wit-Russische ambassade waarnaar verzoekster verwijst toont slechts aan dat haar (ware) identiteit/nationaliteit (nog) niet kon worden vastgesteld. Uit het feit dat verzoekster haar (ware) identiteit/nationaliteit niet aantoont – terwijl zij nochtans niet beweert afkomstig te zijn uit een land waar geen goed functionerende administratie bestaat die geboorten, huwelijken, wijzigingen van woonplaats, afgifte van reisdocumenten en andere gegevens die toelaten een persoon te identificeren registreert – kan op zich niet worden afgeleid dat zij geen gevolg kan geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Daar verzoekster zelf aangaf dat het bevoegde rechtscollege haar verzoek om vast te stellen dat zij staatloos is afwees, kan zij bezwaarlijk voorhouden dat verweerder had dienen uit te gaan van het feit dat zij geen nationaliteit heeft. Verzoekster gaat trouwens ook voorbij aan het feit dat zelfs indien een persoon apatride is dit niet noodzakelijk inhoudt dat deze persoon niet zou kunnen terugkeren naar het land waar hij voorheen verbleef. Het hof van beroep te Brussel heeft er in zijn arrest van 2 september 2017 trouwens ook op gewezen dat het verzoekster is die in gebreke blijft om de nodige stappen te ondernemen om zich op administratief vlak in regel te stellen. Er kan dus niet worden geoordeeld dat er een onmogelijkheid is om gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel en dat vaststaat dat zij geen reisdocument kan verkrijgen.

Verzoeksters bewering dat uit de door haar aangebrachte stukken blijkt dat zij “*haar nationaliteit is verloren*” mist feitelijke grondslag. In deze stukken kan slechts worden gelezen dat er nooit een persoon met de door verzoekster opgegeven nationaliteit werd geregistreerd in het nationaal register in Wit-Rusland en dat een persoon met deze identiteit dus geen Wit-Russisch staatsburger is.

De toelichting van verzoekster dat verweerder in een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf werd afgewezen verkeerdelijk zou hebben aangegeven dat zij de Russische nationaliteit zou hebben is, nu deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van voorliggend beroep, gelet op het feit dat verweerder in de in casu bestreden beslissing melding maakte van de nationaliteit die zij zelf meedeelde bij haar verzoeken om internationale bescherming en gezien hieruit hoe dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden uit afgeleid, verder volstrekt irrelevant.

Daar verzoekster niet aantoont wat haar ware identiteit is en niet werd vastgesteld dat zij haar nationaliteit is verloren en hierdoor niet kan terugkeren naar haar land van herkomst kan niet worden besloten dat zij ingevolge de bestreden beslissing een persoon wordt die verplicht is om in de illegaliteit te leven, zonder inkomen en met de constante dreiging om waar dan ook te worden gearresteerd of uitgewezen.

Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar stelling dat artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten zouden verhinderen dat verweerder in casu toepassing maakt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

In tweede instantie houdt verzoekster voor dat de bepalingen van artikel 8 van het EVRM in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden genomen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel duidelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met de verplichtingen die voortvloeien uit voormelde verdragsbepaling. Verzoekster betwist niet dat verweerder op correcte gronden stelde dat zij in België geen partner, kinderen of enig ander familielid heeft. Verzoekster betoogt wel dat zij, voor zij in de gevangenis werd opgesloten, werd gehuisvest door de Jesuit Refugee Service, dat zij tijdens haar verblijf in de gevangenis het bezoek kreeg van leden van een religieuze gemeenschap die zich haar lot aantrekken, dat zij, sinds zij werd vrijgesteld, wordt opgevangen en begeleid door de Alliance de Miséricorde en dat zij geïntegreerd is in de activiteiten van deze gemeenschap. Zij toont hiermee evenwel niet aan dat zij in België een gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, zou hebben. Haar bewering – zij voegt immers geen bewijs bij haar verzoekschrift – dat zij, in tegenstelling tot wat verweerder aangaf, wel bezoek ontving in de gevangenis wijzigt niets aan voorgaande vaststelling. Door te verduidelijken dat zij actueel door een religieuze gemeenschap wordt opgevangen, dat zij van deze gemeenschap bijstand krijgt en dat zij een rol speelt bij of deelneemt aan de activiteiten van deze gemeenschap toont zij ook

niet aan dat verweerder verkeerdelijk zou hebben overwogen dat de gewone sociale relaties die verzoekster in België heeft niet van die aard of intensiteit zijn dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen. Zij toont dit evenmin aan door aan te geven dat zij reeds vele jaren op het Belgisch grondgebied aanwezig is en door voor te houden dat zij het land niet kan verlaten of door toe te lichten dat zij poogt zich te integreren en dat zij nogmaals een aanvraag indiende om een legale verblijfsstatus te krijgen.

Verzoekster wijst erop dat ook het recht op een privéleven wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM. Verweerder heeft ook hiermee evenwel rekening gehouden en geduid dat uit een tijdens een precair en illegaal verblijf gedurende achttien jaar opgebouwd privéleven geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf of een bescherming tegen verwijdering kan worden afgeleid. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekster effectief nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. Zij wist of behoorde te weten dat zij slechts in het Rijk kon verblijven tijdens de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming en dat zij het land diende te verlaten indien dit verzoek werd afgewezen. De Raad dient ook te benadrukken dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46.410/99, Üner/Nederland, § 54; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Ook in het arrest waarnaar verzoekster zelf verwijst wordt deze vaststelling bevestigd (EHRM 26 april 2018, nr. 63311/14, Hoti/Kroatië, § 120). Verzoekster maakt ook geenszins aannemelijk dat zij enkel in België kan verblijven en dat zij niet meer zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. Zij stelt immers geboren en getogen te zijn in Wit-Rusland en, na een studieperiode in wat nu de Russische Federatie is, in haar geboorteland met haar echtgenoot en dochter te hebben samengeleefd tot zij in eind 1998, en dus op vijfendertigjarige leeftijd, naar België vertrok om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster nadat was beslist dat zij niet in aanmerking kwam voor een internationale beschermingsstatus niet echt overtuigende inspanningen leverde om te pogen om documenten te verwerven die duidelijkheid zouden kunnen geven omtrent haar ware identiteit of die zouden kunnen toelaten vast te stellen dat zij echt is wie zij beweert te zijn. De acties die zij ondernam lijken er in bepaalde gevallen eerder op gericht te zijn documenten te verwerven die haar zouden toelaten te bewijzen dat zij staatloos is om op die wijze de facto een verwijdering naar haar land van herkomst te bemoeilijken of om – bijvoorbeeld door zich in te schrijven voor een terugkeerprogramma en hierbij geen enkel document dat toelaat haar identiteit vast te stellen aan te brengen – aan te tonen dat zij in de praktijk niet van het Belgisch grondgebied zal kunnen worden verwijderd. Van een persoon die stelt in Wit-Rusland te zijn geboren en er het grootste deel van zijn leven te hebben verbleven kan nochtans worden verwacht dat hij door contact op te nemen met lokale autoriteiten, verwanten, vrienden, kennissen, burens of door eventueel ter plaatse een raadsman in te schakelen officiële stukken of getuigenverklaringen kan vastkrijgen die zijn beweringen kunnen ondersteunen. Ook in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg en het arrest van het hof van beroep dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt wordt aangegeven dat zij in gebreke bleef om de nodige stappen te ondernemen om duidelijkheid te scheppen omtrent haar identiteit en/of de vereiste registratie in Wit-Rusland te regelen. Uit de aan de Raad voorgelegde, in het Engels vertaalde, tekst van de Wit-Russische nationaliteitswet kan voorts niet worden gelezen dat een Wit-Russisch onderdaan de nationaliteit kan verliezen doordat deze een aantal jaar niet op het Wit-Russisch grondgebied verbleef. Er blijkt tevens niet dat zij in een van de situaties zou zijn waardoor zij de Wit-Russische nationaliteit zou hebben verloren. Verzoekster bevestigt, zoals reeds gesteld, trouwens dat de bevoegde rechtscolleges weigerden haar als staatloze te erkennen. Zij maakt ook niet aannemelijk dat er voor haar geen mogelijkheid is om terug te keren naar het land waar zij vandaan komt – hetwelk dit ook moge zijn – en dat de enige redelijke optie die er dus bestaat een legaal verblijf in België is. Er moet daarnaast, voor zover nodig, worden verduidelijkt dat de verblijfswetgeving tot doel heeft om de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen in het Rijk op een georganiseerde manier te laten verlopen en dit nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Er kan niet worden ingezien hoe verweerder deze doelstellingen kan bereiken indien hij geen verwijderingsmaatregel kan nemen ten aanzien van een onwettig in het land verblijvende vreemdeling van wie werd vastgesteld dat deze geen nood heeft aan een internationale beschermingsstatus, van wie niet blijkt dat hij aanspraak kan maken op een verblijfstitel om medische, studie-, professionele of familiale redenen en van wie de identiteit en voorgeschiedenis niet kunnen worden vastgesteld. Verzoekster maakt ook totaal niet aannemelijk dat verweerder onvoldoende gewicht heeft gegeven aan

het privéleven waarnaar zij verwijst. Het feit dat zij stelt dat zij zich meermaals genoodzaakt zag om diefstallen te plegen *“om [haar] in staat te stellen te overleven en zich te voeden”* is trouwens moeilijk verenigbaar met haar betoog dat zij geïntegreerd is en sterke banden heeft met personen in België. Verzoeksters mededeling dat zij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend, nadat een voorgaande aanvraag niet in overweging werd genomen, wijzigt niets aan het voorgaande. Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat er op verweerder in voorliggende zaak enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat hij ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten neemt. Het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarnaar verzoekster verwijst doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het Hof benadrukte immers zelf dat dit arrest werd gewezen in een zaak waar er sprake was van een complexe en zeer specifieke feitelijke en rechtssituatie en verzoeksters situatie is niet volledig vergelijkbaar met deze die aanleiding gaf tot voormeld arrest. Artikel 8 van het EVRM kan ook niet zonder meer worden aangewend als een vrijgeleide om de verblijfswetgeving naast zich neer te kunnen leggen.

Met de toelichting die verzoekster verstrekt toont zij niet aan dat verweerder artikel 8 van het EVRM heeft geschonden of dat deze verdragsbepaling, of artikel 7 van het Handvest van de grondrechten – een gelijkaardige bepaling – een belemmering vormt om de bestreden beslissing te nemen.

Verzoeksters verwijzing naar artikel 13 van het EVRM waarin is bepaald dat iedereen recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten inzake het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht laat de Raad niet toe vast te stellen dat een bepaling uit een internationaal verdrag zou verhinderen dat verweerder toepassing maakt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing ontnemt verzoekster tevens niet de mogelijkheid om haar rechtsmiddelen te laten gelden.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, daarenboven niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

Verzoekster voert verder aan dat verweerder onterecht toepassing maakte van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en stelt in wezen dat het feit dat zij twee diefstallen pleegde waarvoor zij tot een gevangenisstraf werd veroordeeld niet volstaat om te concluderen dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. De kritiek van verzoekster is echter gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing. De vaststelling dat zij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten volstaat immers om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te kunnen nemen en de eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Er blijkt niet dat het determinerende motief van de bestreden beslissing incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatie-bevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht iuncto artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.2.3. Gezien het voorgaande kan ook niet worden besloten dat de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM of artikel 47 van het Handvest van de grondrechten werden geschonden.

3.2.2.4. Verzoekster maakt tevens niet aannemelijk dat verweerder artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft miskend. De Raad stelt immers vast dat verweerder in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar deze bepaling heeft verwezen en heeft aangegeven dat verzoekster geen kinderen in België heeft en dat zij verklaarde ook geen andere familie of een duurzame relatie in België te hebben. Hij heeft bijgevolg rekening gehouden met de verplichting om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen. Verweerder heeft ook gemotiveerd dat verzoekster in 2016 verklaarde depressief te zijn, maar dat zij geen medische attesten aanbracht om deze verklaring te ondersteunen en de vermelde

gezondheidsproblematiek daarom niet wordt aanvaard als een gegeven dat een belemmering vormt om de bestreden beslissing te nemen. Verzoekster toont niet aan dat verweerder onterecht stelde dat zij geen kinderen in België heeft van wie de belangen eventueel in aanmerking hadden dienen te worden genomen of dat zij toch een gezins- of familieleven zoals bedoeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft. Zij bewijst ook niet dat verweerder verkeerd stelde dat zij niet aan de hand van een medisch attest op enig ogenblik aantoonde dat zij een medisch probleem heeft. Zij legt ook geen medisch attest voor waaruit zou blijken dat zij effectief een gezondheidsprobleem heeft dat verweerder onterecht over het hoofd heeft gezien.

In de mate dat zij nog stelt dat niet blijkt dat verweerder allerlei andere gegevens bij het nemen van de bestreden beslissing heeft betrokken, kan het volstaan op te merken dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet louter voorziet dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*. De vaststelling dat verweerder eventueel andere gegevens niet betrok bij het nemen van een verwijderingsbeslissing kan geen aanleiding geven tot de conclusie dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden. De aan de Raad voorgelegde stukken laten daarenboven niet toe te besluiten dat verweerder enig dienstig gegeven eigen aan verzoeksters persoonlijke situatie over het hoofd zag.

In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan ook niet worden gelezen dat op verweerder een hoorplicht rust en verzoekster werd wel degelijk de mogelijkheid geboden om inlichtingen die van belang zijn in het raam van voormelde bepaling aan verweerder mee te delen. Haar verwijzing naar een arrest van de Raad waarbij werd vastgesteld dat dit niet het geval was is daarom niet nuttig. Verzoekster bewijst door te stellen dat zij het niet eens is met de overweging van verweerder dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden – een overweging waarvan bovendien werd vastgesteld dat ze overtoellig is – evenmin dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd miskend.

Een schending van artikel 74/13 kan niet worden vastgesteld.

3.2.2.5. Verzoekster stelt dat verweerder artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door af te wijken van de regel dat een termijn van zeven tot dertig dagen om vrijwillig het land te verlaten dient te worden toegestaan. Zij stelt dat verweerder dit deed omdat hij van oordeel was dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid en houdt voor dat zij hieromtrent niet werd gehoord.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel dat verweerder ook heeft overwogen dat verzoekster geen termijn om vrijwillig het land te verlaten wordt toegestaan op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet aangezien er een risico op onderduiken bestaat. Verweerder heeft hierbij toegelicht dat hij het risico op onderduiken afleidt uit het feit dat verzoekster duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wil houden en dat zij meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen heeft ingediend die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. In artikel, 1, § 2, 4° en 8° van de Vreemdelingenwet is bepaald dat uit voormelde vaststellingen een risico op onderduiken kan worden afgeleid.

Verzoeksters betoog dat artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet geen punten 4° en 8° bevat gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waarin wordt verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert nog aan dat zij om reden onafhankelijk van haar wil niet kan terugkeren naar haar land van herkomst nu zij geen reisdocumenten heeft. Er werd evenwel reeds vastgesteld dat verzoekster geen deugdelijke inspanningen leverde om haar identiteit te laten vaststellen en reisdocumenten te krijgen. Zij kan, om die reden, niet worden gevolgd waar zij argumenteert dat verweerder kennelijk onredelijk optrad of een kennelijke appreciatiefout maakte door te motiveren dat zij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wil houden.

Uit het administratief dossier blijkt ook dat verzoekster meermaals een verzoek om internationale bescherming indiende en dat al deze verzoeken werden afgewezen. De wetgever heeft bepaald dat hieruit ook een risico op onderduiken kan worden afgeleid. Verzoekster weerlegt dit niet door te stellen dat zij wordt opgevangen door een religieuze gemeenschap.

De vaststelling dat verweerder op correcte gronden aangaf dat er een risico op onderduiken bestaat volstaat om te oordelen dat er aan verzoekster geen termijn om vrijwillig het land te verlaten moet worden toegekend.

Opnieuw moet worden vastgesteld dat verweerder door tevens te stellen dat artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet hem ook toelaat om geen termijn om vrijwillig het land te verlaten toe te staan op grond van de vaststelling dat verzoekster een gevaar is voor de openbare orde heeft voorzien in een overtollig motief. De grieven die verzoekster tegen dit motief ontwikkelt kunnen dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Er blijkt ook niet dat verzoekster een belang heeft bij haar middel dat haar geen termijn om het land te verlaten tussen zeven en dertig dagen werd toegestaan, aangezien er hoe dan ook al meer dan dertig dagen zijn verstreken sedert de bestreden beslissing haar werd betekend en zij te kennen geeft dat zij geen gevolg zal of kan geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

De aangevoerde schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet kan geen aanleiding geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3.2.2.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten moet worden gesteld dat uit de bewoordingen ervan volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekster kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet beroepen op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen.

3.2.2.7. De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve door verweerder als dusdanig wel in aanmerking te worden genomen.

In casu kan verzoekster evenwel niet voorhouden dat zij niet de kans kreeg om haar situatie nader toe te lichten aan verweerder of dat haar niet de kans werd gegeven om inlichtingen of stukken die door haar als nuttig werden beschouwd aan verweerder mee te delen alvorens deze overging tot het nemen van de bestreden beslissing. Er werd haar immers de mogelijkheid geboden om de argumenten die zij dienstig achtte ter staving van haar standpunt dat zij niet kon terugkeren naar haar land van herkomst aan te brengen in het raam van drie verzoeken om internationale bescherming. Zij kon ook bij verschillende politiecontroles toelichtingen verstrekken omtrent haar situatie, zij kreeg de mogelijkheid om stukken aan te brengen bij een aanvraag om machtiging tot verblijf en zij kreeg de bijstand van een advocaat die verweerder dienstig geachte stukken en toelichtingen overmaakte.

Verzoekster erkent in haar verzoekschrift ook uitdrukkelijk dat zij de kans kreeg om *“aan te geven welke elementen zij wilde laten gelden op basis van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, met name op het vlak van het privé- en gezinsleven, medische elementen en eventuele vrees voor [het] ondergaan van onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer”*.

Verzoekster stelt dat verweerder haar wel nog had dienen te horen omtrent de strafbare feiten die zij pleegde. Er blijkt evenwel niet dat zij nog zinvolle toelichtingen zou kunnen geven omtrent feiten waarvan door de strafrechter werd vastgesteld dat deze voldoende bewezen zijn. Bovendien is de vaststelling dat zij strafbare feiten pleegde geen determinerend gegeven. Verweerder vermocht deze beslissing te nemen op basis van de vaststelling dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste stukken en kon, op basis van de vaststelling dat er een risico op onderduiken bestond, ook oordelen dat haar geen termijn om vrijwillig het land te verlaten moest worden toegekend. Er blijkt dan ook niet dat zij een belang heeft bij haar grief dat zij niet werd gehoord omtrent de strafbare feiten die zij pleegde.

3.2.2.8. Artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet, is van toepassing *“wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken”*. Deze situatie doet zich in casu niet voor. Verzoekster kan dan ook niet dienstig verwijzen naar enige verplichting tot horen die zou voortvloeien uit deze wetsbepaling.

3.2.2.9. Het evenredigheidsbeginsel, dat nauw samenhangt met het redelijkheidsbeginsel, wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het

algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoekster toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan.

Een schending van het evenredigheids- of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.2.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.2.11. De toelichting die verzoekster verstrekt laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK